

Hanna Kowalewska-Marszałek, Dorota Cyngot

Sandomierz, woj. tarnobrzeskie, st. Wzgórze Zawichojskie

Informator Archeologiczny : badania 22, 23

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

fragmenty kamiennych toporków, odłupki radiolarytowy, przeszłki gliniane, a także gliniany paciorek.

Uzyskany materiał krzemlenny charakteryzuje się stosunkowo dużą ilością rdzeni (w większości wypadków wórowych, jednopiętowych), wórow i odłupków tak zwanych technicznych (zatępce, podiępce, odnawki). Surowiec krzemlenny to miejscowy krzemień narzutowy.

Pozyskany materiał i dokumentację złożono w Dziale Archeologii Muzeum Śląskiego w Katowicach.

Zamierza się prowadzić dalsze badania.

**Sandomierz,
woj. tarnobrzeskie,
st. Wzgórze Zawichojańskie**

Polska Akademia Nauk Instytut Historii
Kultury Materialnej w Warszawie Zakład
Metodologii Badań Archeologicznych

Badania prowadziła mgr Hanna Kowalewska-Marszałek przy udziale mgr Doroty Cyngot. Finansował Urząd Miasta w Sandomierzu oraz IIHKM PAN. Ośmy sezon badań. Osada neolityczna cyklu lendzielsko-polgarskiego: ślady osadnictwa z wczesnego okresu epoki brązu.

Celem prac było rozpoznanie zasięgu stanowiska w kierunku zachodnim (po zewnętrznej stronie kopanych w ubiegłych latach rowów) oraz dokończenie eksploracji ob. 32 i 33. Planowano też uzupełnienie prac archeologicznych badaniami geograficznymi, zmierzającymi do rekonstrukcji dawnego środowiska naturalnego i zachodzących w nim przemian w najbliższym otoczeniu wzgórze - zadanie to nie mogło jednak zostać wykonane w sezonie 1988; odłożono je więc na lata następne.

Założono trzy odrębne wykopy: I/88 - usytuowany w środkowej części wzgórza, bezpośrednio na zachód od rowy zewnętrznej (ob. 4); II/88 - obejmujący część działki XLIIb kopanej w sezonie 1986; III/88 - na krawędzi obrywiska po stronie zachodniej wzgórza. Łączna powierzchnia wykopów wyniosła 90,25 m²; głębokość nie przekraczała 1 m. Eksplorowano pozostałości 7 jam oraz dużego, elipsoidalnego zacementnienia.

W wykopie I/88 odsłonięto część rozległego, nieckowatego zagłębienia, wypełnionego warstwą czarnobrunatną - prawdopodobnie resztkami dawnej próchnicy - zawierającą materiał archeologiczny (analogiczne zacementnienie we wschodniej części stanowiska kopano w 1986 roku). Na zachód od niego znajdowały się 3 jamy - niewielkie owalne zacementnienia z jednolitym wypełniskiem, zawierające głównie materiał ceramiczny. Cztery z odkrytych w tej części obiektów (ob. 68), odsłonięty tylko częściowo i dotychczas nie eksplorowany, jest - być może - początkowym odcinkiem kolejnego rowu, położonego na zachód od pozostałych.

W wykopie II/88 wyeksplorowano pozostawione w 1986 roku połówki jam 32 i 33. W obrębie wykopu III/88 badano widoczną w profilu obrywiska dużą jamę gruszkowatą, która okazała się obiektem z wczesnego okresu epoki brązu.

Wykopy dostarczyły mniejszej niż w latach poprzednich ilości materiału. Przeważała w nim zdecydowanie ceramika, w swej głównej masie związana - podobnie jak poprzednio - z cyklem lendzielsko-polgarskim. Materiał krzemlenny obejmował, podobnie jak poprzednio, głównie wyroby z krzemienia czekoladowego i świeciczkowskiego. Materiał organiczny (kości zwierząt) pochodził głównie z jamy "wczesnobrązowej".

Badania uzupełniły informacje o zachodniej części stanowiska. Potwierdziło się występowanie obiektów cyklu lendzielsko-polgarskiego po zewnętrznej stronie dużych rowów, ich zagęszczenie jest jednak niewielkie. Interesująco przedstawia się ob. 68 - domniemany fragment kolejnego, trzeciego już, dużego rowu. Nadal trudno jest natomiast ustalić granicę zachodnią osady cyklu lendzielsko-polgarskiego.

Materiały z tegorocznych badań są przechowywane w Zakładzie Metodologii Badań Archeologicznych IIHKM PAN w Warszawie.

Badania będą kontynuowane.

■ Sitaniec-Bioniec, gm. Zamość, woj. zamojskie, st. 4 - patrz okres wpływów rzymskich.

**Słonowice,
gm. Kazimierza Wielka,
woj. kieleckie,
st. "G"**

Polska Akademia Nauk Instytut Historii
Kultury Materialnej Zakład Archeologii
Małopolski Pracownia Archeologiczna w Igołomi

Badania prowadził dr Krzysztof Tunia. Finansował WOAK w Kielcach i IIHKM PAN. Siódmy sezon badań. System neolitycznych umocnień obronnych i osada ze starszego okresu epoki brązu.

Celem wykopalisk w Słonowicach było rozpoznanie przebiegu zachodniej partii umocnień neolitycznego założenia obronnego, odkrytego na stanowisku "G" w 1979 r. W obrębie wykopu